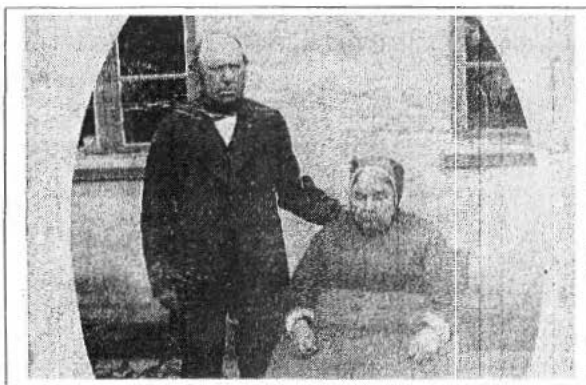

Lokalhistorie midt i Nordsjælland

*Anders Hansen Ruth, som ikke ville kaldes Ruth.
Født 1831. Opvokset på Ellegården på Tulstrup Mark.
Gårdejer i Freerslev, Fuglebjergvej 14. Død 1916.
Har mange efterkommere, som heller ikke hedder Ruth.
Sønnesønnen, Verner Andersen, var den sidste efter-
kommer, som havde gården i Freerslev.*

Læs mere om Ruth-slægten inde i bladet og kom til
generalforsamling 24. marts og hør endnu mere om den.

Dette er

**Lokalhistorisk Nyt nr. 2, 2004, februar-marts, fra
Lokalhistorisk Arkiv & Forening
for Alsønderup & Tjæreby Sogne**

Værd at vide om

LOKALHISTORISK ARKIV & FORENING FOR ALSØNDERUP & TJÆREBY SOGNE

Arkivets beliggenhed: Alsønderup Skole, kælderlokale 014, Baunevej 8, 3400 Hillerød. Indgang fra kældertrappen i gavlen ud mod Baunevej. E-mail: als.lokal.arkiv@mail.dk

Arkivet er åbent alle mandage kl. 19-22, samt efter aftale med arkivleder Lissi Carlsen

Arkivets & foreningens post- og telefonadresse Arkivleder Lissi Carlsen, Damvej 12, Vester Strødam, 3400 Hillerød. Tlf. 48 28 64 49, e-mail: lissi@carlsen.mail.dk.

Økonomi pr. 31.12.2002: Årsindtægt 18.259 kr. Årsudgift 18.330 kr. Resultat minus 71 kr. Beholdning (forudbetalte kontingenter) 2.540 kr. **Bank:** BG-Bank kt. nr. 109 - 7938

Indmeldelse Sker til arkivlederen. Årskontingent 65 kr. Samboende par 100 kr.

Medlemstal pr. 31.12.2002: 221 personer. **Dette blad** trykkes i 500 eksemplarer.

Arkivet og foreningen drives af en medarbejderkreds, som ikke modtager løn eller andre ydelser herfor. Medarbejderkredsen er for tiden :

Bestyrelsesmedlem
Lissi Carlsen
Kasserer & arkivleder
Damvej 12
Vester Strødam

Bestyrelsesmedlem
Inge M. Nielsen
Sekretær
Indelukkevej 3
Alsønderup

Bestyrelsesmedlem
Ole Blåkilde
Formand & redaktør
Klintevej 8
Annisse

Bestyrelsesmedlem
Jørgen Boe Nielsen
Arkivets fotograf
Lykkesholmvej 1
Nejede

Bestyrelsesmedlem
Kirsten Larsen
Freersvangsvej 2
Harløse

Bestyrelsesmedlem
Morten Møller Nielsen
Møllesvinget 1
Alsønderup

Bestyrelsesmedlem
Lis Holm
Arkivets bibliotekar
Hillerødvej 26
Tulstrup

Arkivmedarbejder
Getha Knudsen
Ærtelandsvej 6
Alsønderup

Registrator
Lizzi Lindahl
Trekløvervej 14
Hillerød

EDB & IT-konsulent
Henrik Wittchen
Ærtelandsvej 8
Alsønderup

Harløsesagkyndig
Poul Nielsen
Harløsevej 192
Harløse

Arkivsagkyndig
Anders Friedrichsen
Granvænget 10
Helsingø

Slægtsforsker
Erik Pedersen
Enghavevej 31
Vinderød

Lidt om

Spillemandsslægten som blev kaldt Ruth

skrevet af Ole Ruth Blåkilde

Kom til generalforsamling onsdag den 24. marts 2004 på Alsønderup Skole og hør mere af fortællingerne om denne lokale slægt.

Margrethe Mogensen fortalte i 1921, da hun var 92 år:

"Min fars familie stammer fra en engelskmand, som kom herind med Caroline Mathilde (Kong Christen den 7.s dronning). Han var noget inde ved stuttoriet på Hillerødsholm. Det er fortalt han hed Rood, men det blev lavet om til Ruth. Det navn gik min far og hans brødre under, men de var vist ikke døbt det. Nu er der nogen i familien der har taget det op igen."

Margrethe Mogensen var født i 1829 som ældste barn af Hans Andersen Ruth, musiker og afbygger på Ellegården på Tulstrup Mark, og hun var søster til Anders, nævnt på omslaget og til Niels Peter, som omtales i det følgende. Hun blev gift med slagtermester Peter Mogensen i Hillerød, ham som P. Mogensensvej er opkaldt efter. Herunder Margrethe og Peter Mogensens portrætter.

Men Margrethe Mogensens historie var en skrøne, hvad angår Caroline Mathilde. Vi støder nemlig på de første med tilnavnet Ruth her i Tjæreby og Alsønderup sogne, før denne engelske kongedatter kom til Danmark

Christen Jensen Ruth og Sidse Ruth er navnene på de to første, som kirkebogen fra 1740 og fremover omtaler med navnet Ruth, og mere danske kunne deres øvrige navne ellers næppe have været.

Christen Jensen Ruth – den "stamfar" vi kender – nævnes første gang i kirkebogen som "*geworben*" (hvervet) soldat og husmand i Tjæreby, da han i 1740 troloves med Else Hansdatter, som han giftes med i 1741.

"*Christen Ruth af Tierrebye*" nævnes også i kirkebogen i 1748 som fadder ved dåben af en datter af smeden i Tulstrup, Conrad Melling, også tidligere militærmand. Barnet bæres af "*Sitse Ruth, Skrædder enke af Tuelstrup*". Som hun benævnes, fremgår, at hun har været gift med en, der hed Ruth og som var skrædder. Måske er hun Christens mor, men det ved vi ikke noget om.

Ruth findes som efternavn i engelsktalende lande. Hvis navnet Ruth hos os stammer fra en engelskmand - og den sandhed kan der jo godt have været i Margrethe Mogensens mundtlige overlevering -- så skal man altså længere tilbage i tiden end til Christen Jensen Ruths far, for han hed jo noget så dansk som Jens, og så er vi hurtigt tilbage til før år 1700.

Senere fortæller kirkebogen sørgeligt: "*Christen Jensen Ruth, Husmand af Tjæreby, begravet 17. Søndag efter Trinitatis 1757. 38 Aar gammel.*" Christen efterlod sig kun et barn, den 11 årige søn Hans Christensen Ruth, født 1744, senere også husmand i Tjæreby, og død i 1816, 72 år gammel.

Men Hans fik to døtre og to sønner. Bag deres fornavne hed de så Hansdatter eller Hansen efter deres fars navn. Sådan var navnereglerne på landet indtil 1860-1870'erne.

Den af sønnerne, som hed Anders Hansen Ruth, (1775 - 1859), fik så selv de sønner, som kom til at bære Ruth-navnet videre. (Han skal ikke forveksles med sin sønnesøn opkaldt med samme navn, hvis foto er på omslaget). Med Anders Hansens Ruths sønner er vi henne ved de mennesker og deres efterkommere, hvoraf nogle omtales her i bladet, og som der på generalforsamlingen den 24 marts vil blive fortalt meget mere om.

Anders Hansen Ruths tre sønner blev alle spillemænd. De kom meget rundt og spille og gjorde derved Ruth-navnet kendt på egnen.

Den ene var Hans Andersen Ruth, født 1806. Vi har allerede omtalt hans to ældste børn, Margrethe Mogensen og Anders Hansen Ruth. Nu fortælles på næste side om hans barn nr. 8 af i alt 9, Niels Peter Hansen Ruth.

Niels Peder Hansen Ruth og Margrethe Andreassen gift 1872.

Tilsyneladende så de begge dengang godt ud.

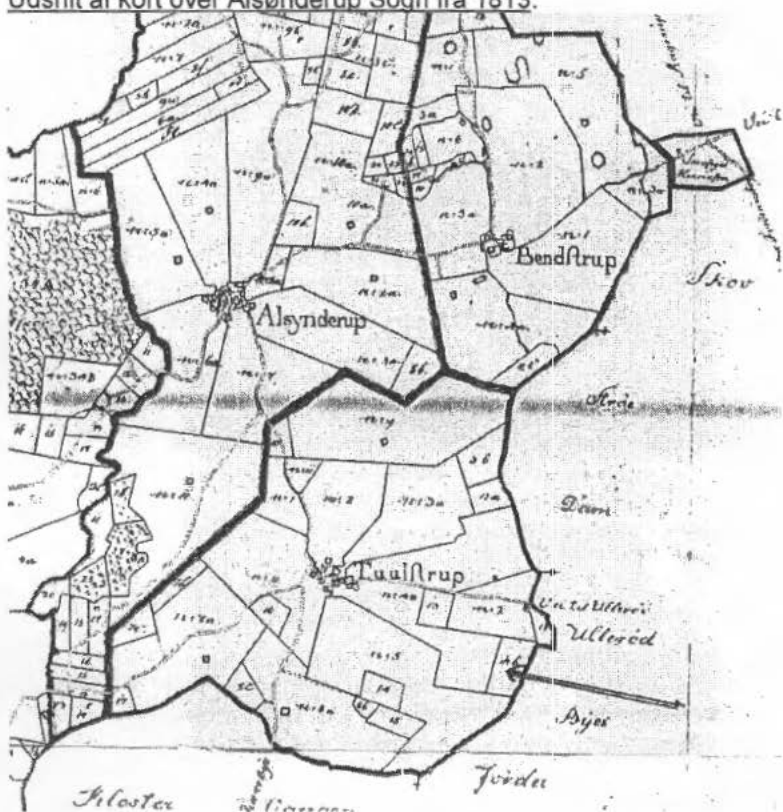
Kirkebogens tekst lyder:

"Copulerede (viede) 18/10 1872 Ungkarl Niels Peder Hansen, Afbygger og Musikanter af Tulstrup Mark, 25 Aar, og Pigen Margrethe Andreassen af Tulstrup Mark, egentlig fra Strødam, 20 Aar. Forlovere: Aftægtsmand og Musikker Hans Andersen Ruth (brudgommens far) og Slagter Andreas Pedersen, Strødam, (brudens far)."

Niels Peder Hansen Ruth var født 3/6 1847 og opvokset på den ejendom, der lå, hvor der efter en brand mange år senere opførtes de bygninger, som nu er restaurant Ellegården. Han overtog ejendommen efter sin far i 1870 eller lidt før, og faderen kom på aftægt hos ham. Moderen var dengang død.

Margrethe Andreassen var født i 1852 og opvoksede på hvad der dengang var en naboejendom, Damvejen 2, Vester Strødam, som i vore dage ejes af Hakon Brejner. Herfra drev hendes far, Andreas Pedersen, kreaturhandel og pengeudlånsvirksomhed.

Udsnit af kort over Alsønderup Sogn fra 1813.

Pilen angiver jorden til den lille ejendom, som eftertiden kaldte "Ellegården". Den er allerede udskilt som selvstændig ejendom før 1813 fra en nu nedlagt gård i Tulstrup, som hed Wiesten. Årsagen ses nemt. Den parcel lå ube-
 kvemt langt væk fra gården oppe i Tulstrup by og blev så solgt fra til en så-
 kaldt afbygger – en der boede på en frasolgt parcel – senere kaldt parcelist.
 Man kan læse ordene "Strøe Dam" på kortet, men husene dér hørte dengang
 til Frederiksborg Slotssogn. De er derfor ikke indtegnet på et kort over Alsøn-
 derup Sogn. Brudens fars hjem på Strødam ses altså ikke på kortet.

Den 6. april 1836 købte Hans Andersen Ruth fra Harløse denne "Parcel fra
 Wiesten", den senere "Ellegård", vist nok for 200 rigsbankdaler sedler
 (i modsætning til sølv).

Hans søn, Niels Peder Hansen Ruth, overtog Ellegården efter ham og ejede den til efter 1914, da han solgte den, og han og konen boede en tid i et hus i Ullerød, som kaldtes Elmely, og senere i Løngangsgade. Men fra 1836 til 1914 var ejendommen altså beboet af Hans Andersen Ruths gren af Ruth-slægten.

Tilbage til brudeparret - Brudens Amerikarejse

Margrethe Andreasen gik ikke den lige vej til bryllup med naboens søn, Niels Peter Hansen Ruth. Som 17-årig - vist i 1869 - rejste hun nemlig til Amerika i følge med sin 6 år ældre bror Peter og og den 19 årige nabosøn, Christian, lillebror til hendes senere ægtefælle. Deres mål lå i staten Missouri, langt mod vest. Sandsynligvis havde nogen, de kendte, slået sig ned der.

Det var ikke med sin mors gode vilje, hun rejste. Deres afskedsskænderi var så voldsomt og højlydt for omgivelserne, at det er overleveret. Afskeden skulle have bestået i, at moderen ønskede, at skibet ville gå ned og Margrethe drukne, og Margrethe skulle have svaret med ønsket om at hendes mor ville falde på trappestenen og brække sit ben. Hensyntagende finfølelse prægede ikke familien Andreasen, og man havde let til verbale grovheder.

I Amerika fik Margrethe efter en tid at høre, at Niels Peder Ruth havde overtaget ejendommen efter sin far, så efter omkring to års ophold i "Staterne" – som man dengang sagde – kommer hun tilbage i Danmark, og hun bliver som 19 eller 20-årig husbestyrerinde for Niels Peder Hansen Ruth, som boede ugift på ejendommen Ellegården. Familieoverleveringen tillægger hende, at hun kom hjem, fordi hun ville giftes med ham.

Hvordan det måtte gå med en 20 årig husbestyrerinde med et udseende som på bryllupsbilledet, og en flot 25 årig ungkarl under samme tag, skal man jo heller ikke have megen fantasi til at kunne leve sig ind i. De blev så gift 18/10 1872, og deres første barn blev født 7 måneder efter.

De fik to døtre og en søn, som blev voksne.

De præsenteres på fotoet på næste side.

De videre beretninger om Ruth-slægten i 1800- og 1900-årene må vente til foreningens generalforsamling den 24. marts 2004.

Dette magasin foregriber ikke mere heraf nu, men går efter næste side over til en beretning fra nyere tid, skrevet af en af Ruth-slægten.

Niels Peder Hansen Ruth og Margrethe Andreasens tre børn.

Siddende til venstre: Margrethe

Siddende til højre: Caroline.

Stående til højre: Andreas.

Stående til venstre: Margrethes mand, Ole Pedersen, fra Nejede.

Siddende i midten: Andreas' kone, Gunhild Hjorth, fra Bendstrup Skole.

Fotografiet er formodentlig fra 1900 eller 1901, før de to par er gift.

Det er et udsnit af et gruppebillede med flere andre unge fra Nejede. .

Andreas Hansen-Ruth havde mødt Gunhild, datter af lærer Hjorth, Bendstrup Skole, da hun var 15½. De spillede dillefant i Alsønderup Forsamlingshus. De blev gift kort før hun fyldte 18 år.

Hvordan Agnethe Hansen-Ruth nåede over hals og hoved til England med sidste båd ved krigsudbruddet i 1939 for at blive gift med sin engelske forlovede

Agnethe Hansen-Ruth er datter af Andreas Hansen- Ruth og Gunhild Hjorth, som ses på billedet på foregående side. Han købte ca. 1912 godt 42 tønder land af Sophienborg og byggede Viemosegård, som i dag ejes af Hillerød Kommune, – egentlig Vidjemosegård - mellem Ullerød og Tulstrup. Familien flyttede ind 1.4.1914. og boede der til 1.7.1918, hvor gården blev solgt til en bybo ved navn Springborg. Efter 4 år i Nyhuse købte Andreas igen gård, nu Tidselholm i Bendstrup. Her boede de fra 1.10.1922, Men i efteråret 1923 solgte Andreas og købte Baunetgården i Alsønderup, hvor familien boede til 1929. Så flyttede de til Nyhuse igen og blev boende der. Andreas og Gunhild fik fem døtre, Inge fra 1905, Esther fra 1907, Agnethe fra 1908, Gunhild fra 1910 og Tove fra 1913. Agnethe og Inge har nedskrevet beretninger om deres barndoms- og ungdomsår på Viemosegård, Tidselholm, Baunetgården og i Hillerød Nyhuse og om deres familie.

Agnethe har levet et for sin tid meget usædvanligt liv. Som ung var hun sammen med sin søster Inge au pair pige i Paris hos den danske ingeniør Mørk, en bror eller nevø til Marie Mørk, som stiftede Marie Mørks skole i Hillerød, og far til fem børn, deriblandt den senere dansk-franske skuespiller og instruktør Gabriel Axel, hvis borgerlige navn er Axel Gabriel Mørk.

Agnethe blev senere gift i England i 1939. I 1995, da hun var 86 år, bad jeg hende nedskrive, hvordan det gik til, at hun kom til England. Her er hendes beretning. Selv om hun dengang havde boet ca. 56 år i udlandet, skriver hun et fyndigt og korrekt dansk. Jeg har stor set kun ændret, hvor hun bruger forholdsord som på engelsk, har rettet ind til nutidig retskrivning, samt indsat opdelende mellemoverskrifter.

Agnete skrev:

" Kære OleDu spørger mig, hvorledes jeg kom til England. Det er en ganske lang historie, men vær tålmodig, og jeg vil begynde:

I 1937 blev det engelske kongepar (Georg den VI og dronning Mary) kronet, efter at Edward den 8. havde abdiceret, fordi det engelske folk ikke kunne acceptere, han giftede sig med Mrs. Simpson, da hun jo var fraskilt to gange.

Engelsk flådebesøg i København.

Ved denne kroning var også det danske kongepar, (Chr. den X og Alexandrine), og så mig, altså som tilskuer. Nu er det skik, at når et kongepar besøger et andet land, så gengælder de med et besøg hos de andre. Høflighedsbesøget fra det engelske kongehus bestod bl.a. i, at der blev sendt et par store krigsskibe til Danmark med vigtige personer ombord. Eet af disse skibe var HMS Courageus. Dette var et skib med flyvemaskiner på, det kaldtes på engelsk "Aircraft Carriers". Der var et mandskab på 1.200 ombord, så du kan forstå, det ikke var lille. Dette skib var for stort til at sejle ind til København, så det lå ude på Reden, og mandskabet, når det fik lov til at gå i land, blev transporteret frem og tilbage til Langelinie i motorbåde, som hørte til skibet.

Jeg var på det tidspunkt sygeplejeelev på Københavns Kommunehospital og have lige færdiggjort 14 dages nattevagt og ventede på "at gå på stue", dvs. at få en plads som elev på en stue. I ventetiden blev man så sat til at løbe ærinder over hele hospitalet, det blev kaldt "flyvere". Det indbefattede ting som at levere forskellige prøver på laboratoriet, sætte tåsedler på lig, rende med journaler og røntgenplader osv. Jeg var lidt skuffet over ikke at være kommet på stue, så jeg besluttede for at muntre mig selv lidt op, at jeg ville gå i Tivoli – det var noget jeg aldrig før havde gjort alene.

Det var en herlig sommeraften og jeg stod og så på Pantomimen. Så hørte jeg lige bag mig der på engelsk blev sagt: *"Jeg ville give hele min ugeløn for den pige."* Jeg følte mig lidt stødt og vendte mig om og svarede dem på engelsk: *"Man taler engelsk her, så pas på hvad De siger."*

Jeg vendte ryggen til dem og så videre på Pantomimen og tog ingen notits af dem. Da Pantomimen var forbi, vendte jeg mig om for at gå tilbage til hospitalet, men så kom de to englændere hen til mig og bad mig om at undskylde dem, de havde ikke haft i sinde at genere mig. De så så slukørede ud og undskyldte igen og igen og var så glade for at jeg talte engelsk, så vi kom i snak. De inviterede mig på en kop kaffe, og vi forblev i hinandens selskab til Tivoli lukkede, og så fulgte de mig begge hjem til Kommunehospitalet og bad om at få lov til at mødes med mig den næste dag. Jeg havde de følgende eftermiddagstimer fri og aftalte at mødes med dem næste dag uden for Tivoli.

Til min forbavselse var der kun een, som ventede på mig, da jeg ankom uden for Tivoli. Den ene af de to mænd var meget påtrængende, den anden temmelig reserveret og tilbageholdende. Jeg foretrak den reserverede. Jeg

erfaredede senere, at han havde arrangeret det sådan, at den anden skulle have vagt, således at kun han var i stand til mødes med mig.

Skibet lå ved København i fem dage, og jeg mødte ham hver eftermiddag ude på Langelinie. Vi besøgte den engelske kirke, beundrede Gefions-springvandet, og jeg fortalte ham om springvandets saga. Vejret var herligt hver eneste dag, og vi nød hinandens selskab. Det var altsammen så uskyldigt, og så kom dagen, hvor vi måtte sige farvel. Jeg tænkte ikke på, at jeg ville se ham igen.

Til min store overraskelse fik jeg fem dage herefter et brev på 10 sider, tilsyneladende havde jeg gjort dybere indtryk på ham, end jeg anede. Vi korresponderede nu i 2 år, og brevene var på 10-14 sider hver gang.

Forlovelse i England i juli 1939

I 1939 blev jeg inviteret over til hans forældre på en ferie i 14 dage. Det var i juli måned og vi blev ringforlovet. Jeg var på den tid på Rudolph Bergs Hospital – du ved nok, man blev flyttet rundt på de forskellige hospitaler for at specialisere - Jeg havde kun 7 måneder tilbage af 4½ års "training", og det var vore planer, at vi ville gifte os, når jeg var færdig.

Hitlers angreb på Polen 1. september 1939

Så kom bomben, at Hitler havde invaderet Polen, og det så ud til krig. Den 1. september 1939 fik jeg et telegram fra England. Det sagde: "Kom straks!" Jeg gik ned på kontoret og hævdede min løn. Så gik jeg til forstanderinden, viste hende telegrammet, og jeg fik tilladelsen til at rejse. Så af sted til rejsebureauet for at købe billetten. Det var for sent at nå toget til Esbjerg, så afsted til Kastrup for at fange et fly til London. Jeg havde kun en lille håndkuffert, med hvad jeg i hast havde pakket. Man måtte kun have 22 pund bagage med på flyet.

Rejsen til England med sidste forbindelse

Jeg sad så i Kastrup og ventede på, at flyet fra London skulle komme. Jeg brugte tiden til at telefonere til mine forældre i Hillerød for at sige farvel og forklare om situationen. Så kom flyet endeligt, men vi blev fortalt, at flyet var blevet skudt på af tyskerne over Hamburg, så vores flyver nægtede at flyve. Så blev det foreslået mig, at jeg kunne tage med fly til Norge og tage skib derfra. Det var for langsomt, men så blev det foreslået, at jeg fløj til Esbjerg, der ville så være tid nok til at nå båden til England.

Jeg erindrer mig flyvningen over Fyn og markerne så tydeligt afmærkede, men jeg kan ikke huske, hvor i Jylland, vi landede, hvor jeg købte billetten til båden og ej heller, hvorledes jeg kom ombord, dette er fuldstændigt udvisket fra min hjerne. Der var ingen køjer fri ombord, og jeg sad hele turen over på en mørkerød plydssofa nede, hvor vi fik maden serveret. Der var mange unge engelske mænd ombord, som var på ferie i Danmark og som nu var blevet kaldt hjem til at gå i tjenesten. Der var kun plads til dem på det åbne dæk.

Jeg havde ikke haft tid til at pakke mine ting på hospitalet, så før vi sejlede skrev jeg en kort note til den sygeplejerske, jeg havde delt værelse med og bad hende sende mine sager til min forældres adresse. Så lænede jeg mig over skibets side og rakte 70 kr. til en drager og bad ham om at besørge dette ærinde for mig – og han gjorde det. Kan du forestille nogen gøre det nu om stunder i samme situation?

Vi var 2 timer forsinket, før DFDS ville give tilladelse til at sejle. I mellemtiden læssedes masser af sider af halve røgede svin, tønder med dansk smør, kasser med æg, og med de mange ekstra passagerer var vi så overbelastede, at plimsol linjen var under vandfladen. Den næste båd til Danmark blev sænket af tyskerne, og sejladsen til og fra England hørte op indtil efter krigen, så jeg fik bogstaveligt talt den sidste båd til England. Ud over plydssofaerne er rejsen over Nordsøen til Harwich fuldstændig udslettet fra min hjerne.

Ankomsten til England.

Fra Harwich havde jeg sendt et telegram til min forlovede, at han skulle møde mig i London og hvad tid jeg ville være der. På grund af krigstilstanden modtog han aldrig dette telegram. Tråden var alt for optaget med krigssager, som var mere vigtige, men det vidste jeg ikke dengang.

Da toget kørte ind på Liverpool Station i London, tordnede og lynede det, og himmel og jord stod i et, og aldrig har jeg før set regnstråler så tykke, de lignede lange reb. Jeg kan ikke forklare det, men jeg følte mig lidt nervøs, så meget var gået galt på denne rejse, så i stedet for at leje mig ind på et hotel, besluttede jeg at tage lige ud til den nærmeste by, hvor lejren var, hvor min forlovede var stationeret. Jeg tog toget, og det var næsten midnat, da jeg nåede endestationen, men jeg kunne hverken få hotel eller taxa. Alt var beslægtet, og taxaerne var blevet beslaglagt af regeringen. Så besluttede jeg mig til at sidde på stationen til morgengry, men hvad jeg ikke vidste var, at stationen også lukkede om natten.

Venlige menneskers hjælp.

Som jeg sad der helt alene, kom stationsforstanderen hen til mig og sagde, at jeg måtte gå, da han skulle låse nu. Jeg spurgte ham, hvor jeg kunne tage hen efter at have rejst hele vejen fra Danmark i 48 timer. Han sagde, at jeg hellere måtte komme hjem med ham, så ville han spørge sine forældre, om jeg kunne overnatte der. Han var ca. sidst i tyverne. Da vi kom til hans hus, gik han op og fortalte sine forældre om mig, og de sagde, jeg kunne bruge deres sofa i deres dagligstue. Den unge mand delte en termoflaske med kakao med mig, inden han selv gik op til sin egen seng. Jeg sov ikke meget den nat efter alt, hvad der var sket for mig i de sidste to dage, men jeg var taknemmelig for at jeg havde fået husly. Næste morgen, da jeg blev præsenteret for hans forældre, og jeg fortalte dem om min rejse og dens formål, brød moderen sammen, tog mig i sine arme og bad om tilgivelse, fordi hun ikke havde givet mig en seng at ligge i. Dette havde jeg aldrig skænket en tanke. Jeg var umådelig taknemmelig for overhovedet at have fået husly. Trods alt kunne jeg have været en æventyreske og måske have berøvet dem om natten. De tog da en stor risiko, men i de dage var der ikke al den uærlighed, der er nu til dags. Jeg holdt forbindelse med disse gode mennesker lige til deres død.

Premierministerens radiotale om krigserklæringen og hvordan jeg fandt min forlovede.

Nu var det blevet den tredje september 1939, og jeg tog bussen ud til lejren, hvor min forlovede var. Ved busstoppestedet nær lejren lå en lille café. Jeg gik ind for at få en kop te, før jeg gik ind i lejren. Klokken var næsten 11, og så blev det pludseligt annonceret i radioen, at premierminister Chamberlain ville tale til nationen, og så kom krigserklæringen og vi var i krig med Tyskland. Det var som om hele luften stod stille, selv fuglene syntes at holde op med at synge.

Så satte jeg kursen efter lejren, men da jeg spurgte efter ham på vagtstuen, havde de aldrig hørt om ham. Så sendte de mig til en anden vagtstue. Der kendte de ham og sendte så bud efter ham.

Da han så mig, var det første han sagde: "Jeg er blevet forflyttet". Hans ny post var i luftministeriet i London. Nu manglede der bare, at han skulle have alle sine papirer i orden, førend han kunne forlade lejren. Da han havde pakket, gik turen så tilbage til London, jeg til et værelse på "Hotel Russel" på Russel Square, han på "Soldiers, Sailors and Airmen's Club".

Sådan forløb brylluppet.

Det første han sagde til sin Commanding Officer var: "Jeg skal giftes den 6. september, så jeg vil gerne have orlov for den dag." Det fik han så. Den 6te. mødtes vi på Bakerstreet Station for at tage toget ud til den by, hvor vores ægteskab var tinglyst. Men så blev der luftalarm, og vi måtte alle søge i beskyttelsesrum. Efter en time lød det "All clear", og så kunne tog, busser og undergrundsbane atter køre.

Da vi ankom til giftekontoret, vidste vi ikke, om vi kunne blive gift, vi var jo en time forsinket, men giftefogeden afbrød et kommunemøde og kom ind og giftede os. Han ønskede os tillykke med et håndtryk og sagde så til mig: "Jeg ser De er sygeplejerske. Vi har ledige stillinger her, hvis De kunne tænke Dem dertil". Først fik jeg tid til at svare derpå, brød min nye ægtemand ind: "Min hustru skal ikke arbejde". Så var der jo ikke mere at skulle være sagt, skønt det tog vinden ud af mine sejl.

På vejen ud mødte vi en god ven af min mand. Han var også på vej op og skulle giftes. Da de ingen vidner havde, bad de os om at være vidner, så op ad trapperne til giftekontoret gik gangen igen. Jeg ser endnu for mig det forbavsende udtryk på giftefogeden ansigt, da han så os så hurtigt igen. Da dette var overstået, gik vi fire hen på en restaurant og købte os et måltid mad, og så skiltes vi.

Min mand og jeg tog tilbage til London, hvor han købte mig en togbillet til Swindon, hvor hans forældre boede, og han tog tilbage til hans klapseng i Luftministeriet, hvor han nu var på 24 timers vagt hver dag. Jeg undrer mig ofte over, hvad mine svigerforældre mon følte eller tænkte ved pludselig at få en svigerdatter dumpet på dem, men de har gennem årene alle tider været meget støttende og venlige imod os, så vi har været heldige. Jeg så min mand en måned efter vores ægteskab, da han kom ned til Swindon på et 24 timers orlovs pas.

Flytning til London.

Efter et par måneders forløb var jeg træt af at sidde ubeskæftiget i Swindon så langt fra min ægtemand, så jeg tog vejen til London for at søge efter en lejlighed, således at vi dog kunne have lidt af et ægteskab.

Jeg fandt en virkelig dejlig lejlighed – den var lille – men stor nok til os to. Turen gik så til Highwycombe, hvor der er møbelfabrikker med fabriksudsalg. Jeg fik soveværelsesmøbler, egetræsspisestue, to lænestole og en divan.

Jeg syede gardiner og sengetæpper i hånd, og endelig sidst i november 1939 flyttede vi ind. Vi var lykkelige ved at være sammen trods luftalarm og blitzkrig over London. Efter 13 måneder blev jeg imidlertid gravid og meget syg, men det er en anden historie."

Vil du høre om Agnethe's barske beskrivelser fra hendes barndom om hendes farmor, Margrethe Andreassen, så kan det nok ske på vores generalforsamling onsdag den 24. marts på Alsønderup skole.

Agnethe Scott, født Hansen-Ruth, til venstre, tog 93 ½ år gammel rejsen fra sin bopæl i Alicante i Spanien på besøg i Danmark, da hendes søster Tove, til højre, fyldte 90 år den 18. juni 2002.

Sponsormedlemskab af vores lokalhistoriske forening

På generalforsamlingen den 24. marts 2004 foreslår bestyrelsen, at der under fastsættelse af kontingent også indføres sponsor- eller støttemedlemmer, så virksomheder, foreninger og institutioner kan sponsorere som støttemedlemmer og blive nævnt her i bladet som sponsorer af arkivet. Der foreslås et sponsorbidrag eller støttekontingent på fra 500 kr. årligt efter virksomhedens, foreningens eller institutionens eget skøn. Kontingent for personligt medlemskab foreslås uændret som kr. 65, for par kr. 100.

Som tidligere meddelt afholdes

Ordinær Generalforsamling

i Lokalhistorisk Arkiv & Forening

for Alsønderup & Tjæreby Sogne

onsdag den 24. marts 2004 kl. 19.30

på Alsønderup Skole, Baunevej 8, "ny" bygning,
indgang fra skolegården.

Dagsorden efter vedtægterne

Efter generalforsamlingen fortæller Ole Blåkilde
med lysbilledledsagelse

om spillemandsslægten Ruth

i Harløse, i Tulstrup på "Ellegården",

på Viemosegård i Ullerød, på Baunetgården i

**Alsønderup, i Nyhuse, i Hillerød og andre steder
på egnen.**

Læs noget om Ruth-slægten inde i bladet.

Gratis adgang

Ikke - medlemmer er også velkomne

Lokalhistorien er for alle

Der tilbydes kaffe, the, vand og øl til sædvanlige billige priser.

.....
Bestyrelsen foreslår generalforsamlingen en mindre ændring af vedtægtens
pkt. 3 til:

*" Som personlige medlemmer kan optages alle interesserede. Virksomheder,
foreninger, institutioner e.l. kan uden stemmeret være støttemedlemmer eller
sponsor for et støttekontingent eller sponsorbidrag, hvis minimum fast-
sættes af generalforsamlingen. "*